

ר' ל' ט ליברטי דניאל

2055196

בן סוזן ושמואל

נולד ב- כ"ה בתמוז תש"י, 10.8.1950

התגייס לצה"ל במחצית אוגוסט 1968

שרת בסיריך אוג

נפלו ב- י"ט באדר תש"ל 25.5.1970

בעת מילוי תפקידו.

ሊብረተ ደናኤል

בן שמאלי וסוציאן. נולד ביום כ"ה בתמוז תש"י (10.8.1950) בקזבלנקה שבמרוקו ועלה עם משפחתו לארץ בשנת 1956. דניאל למד בית-הספר "ארנון" שברמת-גן ובמגמה הביווילוגית בבית-הספר התיכון על שם בליר ברמות-חן, הוא היה חבר בתנועת "הנוער העובד" ונרגע ליצאת עם חבריה למחרנות עכודה ב��בוצות ולמסעות. היה חבר גם ב"אגודה להגנת הטבע" וגם במסגרת זו היה יוצא לטווילים ברוחבי הארץ. הוא אהב ספורט, בייחוד כדורגל, וחילק את זמנו בין פעולות "הנוער העובד" ובין אימוני הכדורגל. נסף ליזאת אהב את אמנויות הצילום ואת הקריאה בספרים. מاهבתו המיחודה לטעון הקדים זמן רב ליבוש פרחים וצמחים למיניהם ולסידורם באלבום, שבו הדליק אותן ורשם את שמם ואת תוכנותיהם. לאחר שסייע את לימודי התיכוניים שאף להמשיך ללימוד באוניברסיטה העברית, בפקולטה לרפואה. אך בשיחות הרבות בינו לבין אחותו, על לימודיו בעtid, היה אומר שלפני שיגמור את שירותו הצבאי אין הוא נוטה לתכנן תכניות.

דני גיש לצה"ל במחצית אוגוסט 1968 והוצב לס"ירת. חבריו ליחידה מספרים שכצתם לשירות היה דני מצטייד, נושא על נשקו, במצלמה, שלוותה אותו בכל ימי שירותו הצבאי. הוא היה נהג לומר שאם אפשר לתרא עד כמה יפה הארץ והוא נהג לצלם תמונות נוף מהן התפעל ביותר. לדני היה י"ע. הוא הרגיש, ככל חבריו, שהם עושים מה שהם עושים כדי שהמללה יהודית לא תהיה קשורה בפוגרומים, כדי שמות-הגבורה של יהודית לא יהיה מנות על קידוש השם. הוא האמין כי אין לקדש את השם במנות, כי המנות בא כדי שבארץ יוסיפו לחיות חיים נורמליים, כי המנות בא בשל זכותנו לעבד אדמה זו ועל זכותנו לחיות עליה וממנה. בימי שירותו נפצע דני בעינו, אך העלים זאת מהוריין ורק כשחלים פחות או יותר, בא הביתה ואז נודע להם הדבר. כאשר נפצע דני בשנית, לא האיר לו המזל פנים. ביום י"ט באיר תש"ל (25.5.1970), נפל בעת מילוי תפקידו, כאשר עלה על מוקש ברמת הגולן. הובא למנוחת-עולםם בבית-הקבורות הצבאי בקרית-שאלות.

מפקד פלוגתו כתב עליו לאחר מותו: "הכרתיך זמן קצר, אך למדתי עליו הרבה. הרבה. הייתה ח"ל מצוין, חבון מקצועני ומפקד כייתה יעיל ומעל לכל חבר נאמן". מנהל בית-הספר התיכון "בליר", שדניאל היה אחד מבוגריו, כתב עליו: "כר היה דני. נקי כפים ובר לבב, שופע תקוות חיים וחולמות חיים, בלתי מוכתב על-ידי השפעות זרות ונלוות, הרווחות בשנים האחרונות בעולם והונתנות לצערנו את אוטותיה, ברב או במעט, גם בארכנון. דני לא נגע מכל אלה. יש-רוח ושרא-דרך היה. מן הפעילים ושמחי-המעשה היה דני בבית-ספרנו, אבל ללא בקשת שכר או שורה. אומר ועשה, ללא פגיות בלבד לבנו שמו זכרו - ודרך מופת ודוגמא לבני הנער שלנו בארץ". מלחמת היכתה הביווילוגית בבית-הספר התיכון כתבה על דני כמה ציוני אופי: "דני אהב את החיים. למד בקלות ותמיד התעקש לפטור עצמו, בלי עזרה, קשיים כלשהם שיכלו להתעורר בלמידים כאשר עמדנו בצדיה של מלחמת ששת הימים ומלחמת ההתשה, גילה בו יוכחות הרבים בכיתה רצון עד לתרומות גם הוא למאיצ המשותף - ובשםחה התגייס לצה"ל עם שלושת חבריו לכיתה".

לאחר נפלו הוצאה לאור לזכרו חוברת בשם "דני"; במקום בו נפל הוקמה "יד" לזכרו; ברמתא הוקמה אנדרטה לזכרו הנופלים בפריצת הדרך להר-دب, שדניאל היה הראשון בהם; אחת הגבעות ברכס הר-ddb נקראת "גבעת דניאל"; ב"נוה-אטיב" שברמת הגולן מתוכננת להקמה אנדרטה לזכר חללי הסירה וعليה יחקקו שמותיהם.

"זהי זכרו בローン"

עיר הולדתנו

קזבלנקה היא עיר במערב מרוקו לחופי האוקיינוס האטלנטי. אוכלוסייתה מונה 6 מיליון נפש (2006), והיא העיר הגדולה ביותר במרוקו, כמו גם הנמל העיקרי של המדינה. העיר נחשבת למרכז הכלכלי של מרוקו, למורות שבירת המדינה ומושב הממשלה הוא בرباط.

"אנפא" הוא שם הברברי הקדום ביותר של העיר, שהייתה כפר דייגים בברברי קטן עד לשנת 1468 עת נשרפה ונחרסה. לאחר ששוקמה נחרסה שוב בשנת 1515 על ידי הפורטוגזים ותושביה עזבו אותה. רק בסוף המאה ה-18 חודש בה היישוב. בסוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20 החלה הגדלה של העיר היה בניו בתים פשוטים ועולים. לאורך השנים פקדו אותה אוניות רבות של עמים ממערב אירופה וכן אוניות פיראטים. ב-1770 החל הסולטן מוחמד בן עבדאללה, מון השושלת העלאوية, לבנות אותה ולפתח אותה על מנת לשמר עליה מכובש על ידי הפורטוגזים שבאותו הזמן כבשו את העיר אל ג'ידה, הוא נתן לה את השם "זר-אל-ביזה", שפירושו בערבית "הבית הלבן" על שם הבית הראשון שנבנה בעיר על ידי הפורטוגזים ובلط בצלעו הלבן. תרגומו הספרדי של השם הוא השגור בפי הציבור: קזבלנקה.

קזבלנקה היא מרכז התעשייה הראשי של מרוקו, והיא משמשת גם כמרכז התעשייה והמסחר של המדינה. רוב התיירים המגיעים למרוקו נוחטים בשדה התעופה שלה או עוגנים בנמל הים שהוא אחד הגדולים באפריקה. ב-2005 עברו דרך שדה התעופה 4.4 מיליון נוסעים.

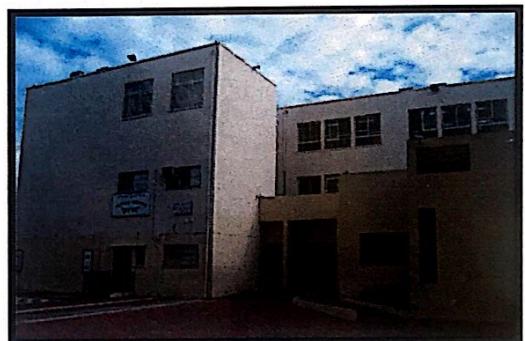
הקהילה היהודית בקזבלנקה, שהייתה הגדולה ביותר בין קהילות יהודי מרוקו ואפריקה כולה השפיעה רבות על פיתוח המסחר בעיר עד לשנת 1956 היו בה 100,000 יהודים. בקהילה היו שניים תכופים כיאה לערך הגדול הרצוף שנויים של שיפור והתרחבות. לדוגמה, מרבית יהודי מלאח מרקש היגרו לקזבלנקה וனחו את עירם. חלק מן היהודים הגיעו מהכפרים בהרי האטלס שהתרכזנו לאט למדינות המערב. כיום (2007) חיים בקזבלנקה כ-2,000 יהודים.

בית הספר בו למד

ביה"ס "ארנון" ע"ש המהנדס אברהם ארנון נוסד בשנת 1956 בחלוקת הדרומי של העיר, בלביה של שכונת נווה – יהושע. ביה"ס מונה שטח שכבות גיל) בתות א' – ח'). אוכלוסיית הלומדים – הטרוגנית. ביה"ס בתפישתו החינוכית הוא קהילתי – משתייך את ההוריות בתהליכי החינוך של ילדיות ורואה בהן מנוף לקידום. ביה"ס פועלת עמותת הורים "ארנוןיס" המפעילה חוגים ואירועי תרבות ומעשירה את הפעילויות החינוכית ערכית של תלמידיו ביה"ס.

בית הספר "ארנון" ברמת גן

בית הספר התיכון בו למד

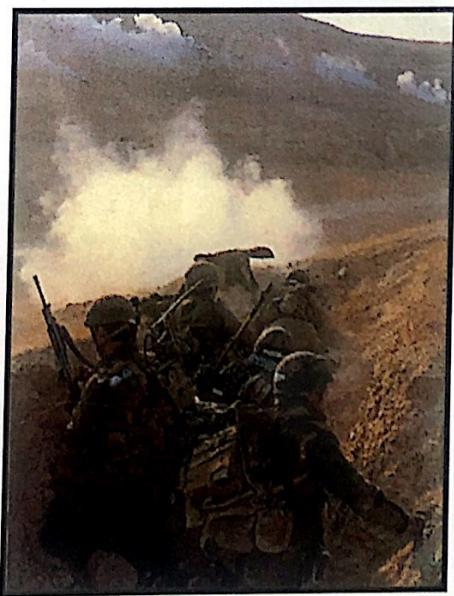
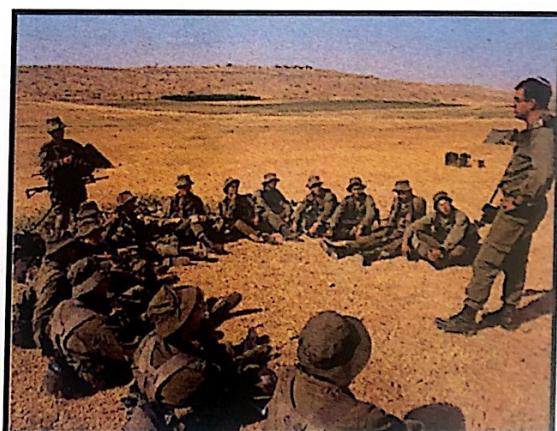
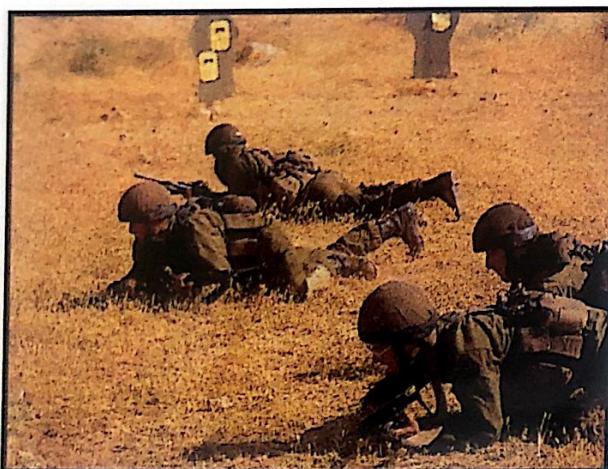
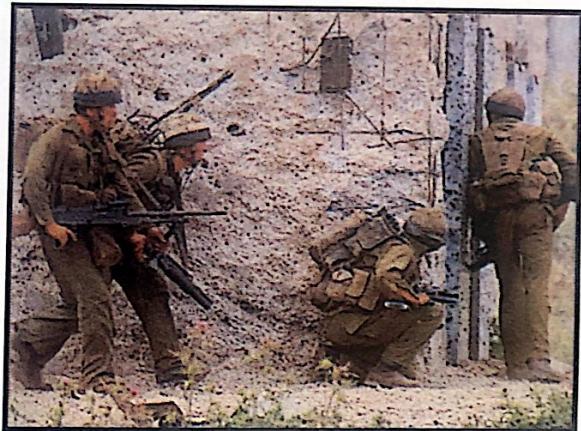
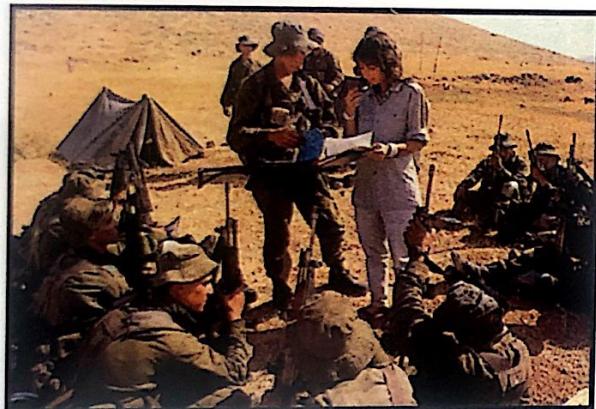
בית הספר התיכון העירוני על שם בליך נמצא ברחוב המאה אחד, בשכונת רמת-חן, בעיר רמת גן. התיכון קרוי על שמו של משה בליך שהיה ראש מחלקת החינוך בתקופתו של ראש העיר אברהם קרייניצי. בעבר נקרא "תיכון גזית".

"בליך" הוא אחד התיכונים המוכרים בישראל, בעיקר בזכות סימולציית הבחרות של התלמידים לפני הבחירות לממשלה ולכנסת ובזכות הצלחות נבחרות הצדראסל של הבנים והבנות בלגנות העל של התיכונים. בין מקצועות הבחירה בבית הספר יש מגוון רחב הכול רפואה, הנדסה תוכנה, רובוטיקה, תיאטרון, קולנוע, מדעי הסביבה, ספורט, מחול וסינמטק. בית הספר לומדים כיום כ-2,000 תלמידים, בabilia ט' – י"ב, עם ממוצע של 13 כיתות בשכבת גיל אחת. צוות המורים מונה כ-200 חברי סגל ובראש בית הספר עומד גיל פרג כמנהל. עד שנת 2003 כיהן כמנהל בית הספר ישראל זינגר, שלימים רץ לראשות עיריית רמת גן.

בית הספר "בליך" ברמת חן

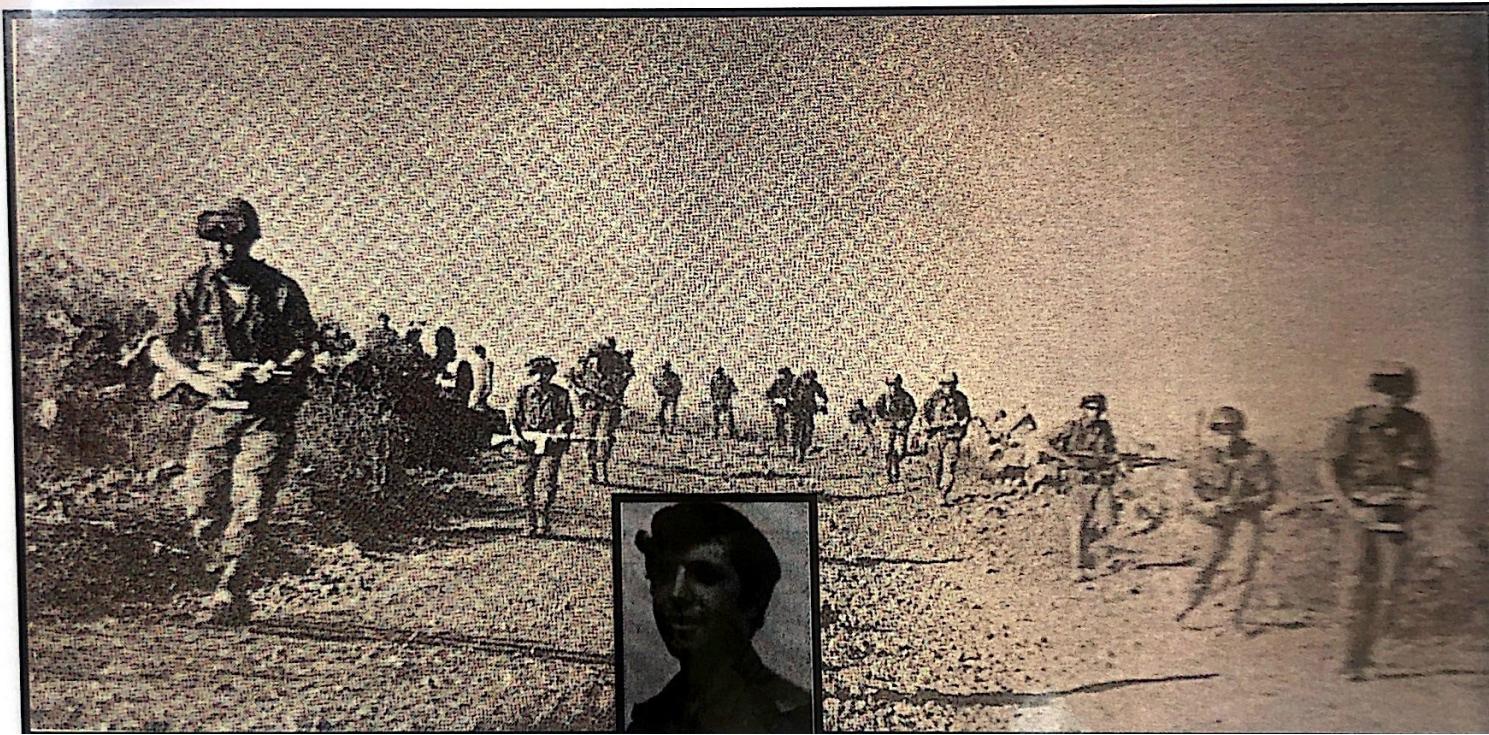

באים

ליברטי דניאל
ז"ל

חילוי אגוז בעת אימון

חבלני היחידה באיתור מוקשים ברמת הגולן

לוחמי סיירת אגוז

סערת אגוז

מכתב הערכה ללוחמי סיירת אגד مالוף פיקוד צפון

ש. ס. ר
א. ד. ש. ר

מפקדת פיקוד הצפון
לשכת האלוף
טל' 7/02/106
מג 1238
addr תשל"א
מרץ 1972

ضافר יחידה 483

אורן ידידי

לסכום כמה מהמבצעים שלכם בי הדחף לכתחזוק

אליכם מספר טיליים.

מפקדת הפיקוד סומכת עליכם ורואה להטיל עליכם מבצעים;

יחידות אחירות מחדרות אחריכם ושמחות לשמהם אתכם פעולה; כל מי שפקר

עליכם במבצעים ועקב אחרי התנהגו אתכם - מלא התפעלות והערבה.

שנתי שמן ראוי שאגבשיך ואתה תדרו זאת.

גד, אלוף
מזרני
פיקוד הצפון
אלוף

מג/דק

ש. ס. ר

על חילזון

צירוף קטן, שניים שלושה ג'יפים מזוודים, ממספר נעלימים איזומוט וקומיין בחוריים מתנדבים. אלה היו את ה"חוליה" הצפונית- אותה חוליה שהפחבה ברבות הימאים לטירות פיקוד צפון. סיירת "אגוז".

תקופדי החוליה המתכוו באבטחת המוביל הארצי ובסירות בודדים בגבול הצפון, אינם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הפכה ביישובי הצפון בן רבו המשיכיות ומגנון הפעילות שהוטלו על אותה יחידה שהלה גדרה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד לפוגה".

לוחמים נוספים ומונדבאים רבים החלו למלא את השורות, ה"צערירים" הפכו ל"זוטרים" ומפורת לוחמים החלה להתגבש ביחידת.

במלחמות ששת הימים השתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כביש קונטרא, ועם שוד הרכבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון- ירדן סוריה ולבנון. עיקר פעולתה ועובדתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קליהם היו החיים השגרתיים בסירות עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בהזעף בעורף הרגשות שלום וכטחון ואילו כאן מלחמה יומם יומיות עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר- זה הקורא לך עוזב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים נופלים".

היו שלא עמדו בזאת ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, חרד, והטעים, עם הקלייפה הקשה של ה"אגוז". יחפי אהות וקשרי ידידות שהומנו לא יתרום נרकמו בין הלוחמים לבין עצם ובינם לבין היחידה. קשרים שrank אנשי הסיירת יכולו להבינם ולהחוsem והם שהוו את השلد שתמך וחזיק את ידיו של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חייו היום יום.

מארכבים מארכבים ומארבים. בלילות החום של עמק הירדן ולילות הבפור בחרמון. מאות מארכבים ללא תוצאות ורק לעיתם התקלות. ובכל מארכב אתה חייב להזות ערני, מתוך "אולי דוקא הום יבואו..." שגרת תעסוקה שrank בודדים יכולו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת- הגולן, מרדפים אחר המחלים בסבך גבול הלבנון, שrank חילוי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שrank לאחר תקופה יכולת לראות את תוכחותה- 8 מחלים במלכיה, 4 מחלים מדרום לקונטרא, 5 מחלים בסיפור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחלים במרדף ליד הניטה ועוד ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פוגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די- למרות אכידותיהם המשיכו המחלים להציג ליישובי הצפון- ירי בזוקות על מנרת, אוטובוסים הילדיים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארבים לרכב של רמת מגשימים. היו ארוועים של יום ולבן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם במורדות הגלעד, בפתח- לנדר ובכפרים שלאורך הגבול- לפגוע בהם בbatisיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסם לאורכו.

כאן נקמת מסכת פועלות התגמול רבות ההעה והקורבנות ובכאן שוכ הוכיחו חילוי הסיירת את יכולתם- פועלות מפזרמות כמו "עינתא", "כפר חמאם", "אל- חיאם", פשיותם משוריינות אל הפתח- לנדר ולא דרום הלייטני הן שייצרו את האמון והרגשות הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדרף לשולח את חילוי הסיירת, הם בזודאי יצליחו, הם

איןם מ Abedim את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם באשר לא הפל פועל לפי התוכנית, גם אם יפלו ביןיהם חלים גם אם יהרו עם הרוגים ופצעים – זה יהיה המהיר והמיינמאלி הדורש למשימה זו.

מהיר יקר שלמה היחידה בפעולות אלו אולם ב מהיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון והיחידה קנתה לה שם של סיירת מוגבשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את היילי היחידה להמשיך ולהתמודד בשגרת החיים השורחת והקשה היה – ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים של הגבול. בצד ראש ובהרשות האחראיות יצאו הבחרים לארבים כאשר בעורפן אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרשות מיוחדת הייתה לחצות את הירדן בשכבות מפיבת הנובה או פורים במורען המשק הכלוא את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוחות הרי הלבנון וצפו להרים, הצלובים של כפרי דרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזר ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי היילי הסיירת עברו כאן הלילה.

חלם של בני היישובים לא נגרע גם מכין שורות הלחמים ביחידה ומתחדש הקשר המכיוון התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמר על ביתם ומולחתם.

מלחמות יום הביפורים מצאה את היחידה כשהיא פוזה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות ברמת הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הקעה אל ה"מובלעת" והגנה עליה התקפות הנגד במשך המלחמה וכללה בקרבות ההתקשה של אחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

זה"ל לא יכול היה להשרות לעצמו להמשיך ולהחזיק היחידה עם ריכוז רב כל כך של איבות, במיוחד לאור התוצאות והתרחבותו של מערך הלחם ומתחדש המהסור שהוקנו.

הוא החל לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה – תלמידיה בכל זה"ל. היום ניתן למצואם כמעט בכל היחידות המוחדרות של זה"ל בשם נונאים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נטאפר בזכות הדם, היוז והדמעות הרבות שלו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

لوחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין היילוי היחידה להורים השכולים. בყוריים הדדיים בימי מצוקה ועצב וגם בימי שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטע ואית אחר הורים השכולים "... אבדתי את בני, אולם אני חשב לי בני רבים בסירות..."

סִירַת אָגֹן

למעלה בהר כבר שעילעת לשמש
ורוז שאל ערלב פוריין מן הרים
סִירַת אָגֹן את הדרק יולדעת
כי בה היא אלכה גם אהטמול גם שעלוות

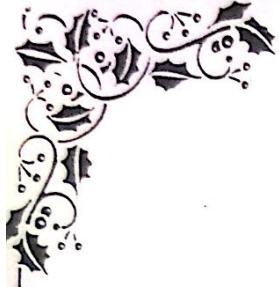
כל מי שעדרכו כבר עליפה ביגתאים
מיום מפרך ומילאה קודר
מוזר יזעיר לו האום שבעתאים
כי זו תדילת חזיל שוזור

לְסִירַת אָגֹן יֵשׁ קֶלַיפָה קַצָת עֲבָה
אֲרַכְבָּשָׁל אַהֲבָה וְהַמּוֹן אַהֲבָה

ביגות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדרפק הולם
אוכלי במדרון האוויר שובל מהתזוז
אבל האמושב שממול כבר וזולם
הכליה יוזדור הסיר אל העמק
מוזר שובל יצלו אט מימי היידן
ושובל יוזור אל הסוף והגמא
כשבך זולש על ההר יגע

לְסִירַת אָגֹן יֵשׁ קֶלַיפָה קַצָת עֲבָה
אֲרַכְבָּשָׁל אַהֲבָה וְהַמּוֹן אַהֲבָה

רבים האימים שטובללים רק בתכלת
אשר טוב היה בהם לפצוז בשיר
אר על דברתנו נזכר בהם את אלה
אשר אור היום שובל להם לא יאיר.

ליברטי דניאל ז"ל
1950-1970

